

РЕШЕНИЕ

№ 6719

гр. София, 29.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 20.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **2420** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Н. Г., ЕГН [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [улица], вх.В, тел:[ЕГН], ел.адрес: [електронна поща](#) против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 390/30.01.2024г. на младши автоконтрольор О. В., отдел „Пътна полиция“, СДВР с която на жалбоподателят е приложена мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца“.

Твърди се незаконосъобразност на оспореният акт поради несъразмерност на наложената мярка в нарушение на чл.6 ал.1 и ал.5 АПК.

На второ място се претендира неяснота на както основание е наложена ПАМ, като посочването единствено на чл.171 т.1 б.“б“ от ЗДвП не дава нужната яснота на жалбоподателя.

Иска се отмяната на акта и като постановен в нарушение на изискването за мотивираност и в съществено нарушение на производствените правила, тъй като липсва описание на нарушението – в какво се изразява, няма посочена дата на която се твърди, че същото е извършено, което води и до неизяснена фактическа обстановка съобразно изискването на чл.35 АПК.

Чрез референция към практика на ВАС се претендира немотивираност на наложената заповед и в частта с която е определен срокът и на действие. Не става и ясно за какъв

срок на действие ще се прилага същата.

Ответната страна - младши автоконтрольор О. В., отдел „Пътна полиция“, СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

С процесно обжалваната Заповед, административния орган е установил, че мл.автоконтрольор П., отдел „Пътна полиция“ е съставил АУАН № ГА 1160327/30.01.2024г. срещу Н. Г., затова, че е управлявала МПС Форд Ф. рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда.

Посоченият АУАН е част от преписката,като видно от същия на 30.01.2024, в [населено място] по [улица]в посока от [улица]към [улица]Н. Г. е управлявала посоченият лек автомобил,нейна собственост, и на кръстовището с [улица]е настъпило леко ПТП в което тя е участник. При извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство Дрегер 7510 е отчетено наличие на концентрация на алкохол 1.25 промила.

Посочената проба също е приложена по делото,като на жалбоподателката е издаден и талон за медицинско изследване,върчен на 30.01.2024г. в 23.05ч. В изпълнение на предписанието, същата се е явила в УМБАЛ „Света А.“ С.,като и е взета проба,видно от протокол за химическо изследване/л.11 по делото/ и протокол за медицинско изследване/л.12 по делото/.

Резултатите от пробата са надлежно оформени и протоколирани,като видно от същите се доказва етилов алкохол в количество 1,20промила.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорената по делото заповед е издадена от младши автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" – СДВР/видно от Заповед № 513з-12896/03.09.2020г за преназначаване мл.инспектор П./, поради което е налице компетентност на административния орган за прилагане на процесната принудителна административна мерки.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран

административен акт е изпълнено.

Ноторно и без необходимост от излишни референции е възприятието, че част от мотивите на акта, могат да бъдат съпровождани го, като част от административната преписка, когато са обективирани в друг, надлежен документ. В предходните пасажи съдът ясно изложи възприятието си за фактите по спора именно на база административната преписка и процесният акт, поради което не може да се приеме, че същият е немотивиран, постановен при липса на фактически и правни основания.

Успоредно с това – при постановяване на акта не са допуснати нарушения на процесуалните правила обуславящи отмяната му. Конкретно – налице е напълно изяснена фактическа обстановка, въз основа на която е приложена и дадената от органа правна квалификация. В този смисъл не е налице процесуална незаконосъобразност на акта и в частност – нарушение на чл.35 АПК.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката налице ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта, правно основание.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, което се установява чрез медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, както и чрез медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест. Изречение второ на посочената разпоредба предвижда, че ПАМ при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

По силата на чл.174 ал.4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно Чл. 3а. ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

В настоящият казус е налице установена концентрация на алкохол с техническо средство – в размер на 1,25 промила, и установена концентрация на алкохол в размер 1,2 промила, установена чрез медицинско изследване на кръвна проба.

В този смисъл установените с медицинското изследване стойности от 1,20промила съдът приема за несъмнени,същите надхвърлят нормативният стандарт от 0,5 промила и обуславят приложението на процесната мярка,респ. заповедта е в съответствие с материалния закон.

Що се касае до възражението за липса на посочен срок за действие на процесната ПАМ, съдът счита за необходимо да отбележи,че в конкретната законова хипотеза е предвидено действието да ПАМ да продължи до решаване въпроса за отговорността на лицето. С решаване на този въпрос, отпада и действието на процесната ПАМ. Като преклузия и защита срещу безкрайна продължителност на производството за решаване на отговорността е определен максимално допустим срок на действие от 18месеца. В този смисъл процесната ПАМ е изцяло в съответствие със законовото изискване. Посочената от жалбоподателя практика на ВАС е формирана при действието на различна законова уредба предоставяща дискреция на административния орган за определяне срока на действието на ПАМ от шест месеца до една година.

В понастоящем действаща и приложима редакция на нормата подобна дискреция не е предвидена, като продължителността на мярката се определя не по волята на административния орган, а съобразно момента на решаване на въпроса за отговорността на лицето, с регламентиран преустановителен за действието на мярката момент – след 18месеца, при липса на произнасяне във връзка с отговорността. Как ще бъде решен въпросът с отговорността / в т.ч. със средствата на административното наказване или под формата на ангажиране наказателна отговорност/ са въпроси спадащи извън полето на настоящият спор.

Всъщност именно посоченото обстоятелство свидетелства за съответствие на мярката и с правото на ЕС,в частност - указанията на СЕС дадени в решение 4 май 2023 година по дело C-97/21, MV – 98, ECLI:EU:C:2023:371, по силата на което кумулация на санкции /както каквато може да се възприема и ПАМ като процесната/ са допустими само ако са оправдани с оглед тежестта на нарушението и преследваната цел и при липса на друг, по-подходящ и щадящ механизъм. В настоящият казус и именно поради особеността на действие на ПАМ по чл.171 т.1 б.“б“ ЗДвП се налага извода,че кумулация на санкции не се постига, тъй като при решаване на въпроса за отговорността на лицето, мярката преустановява действието си.

В заключение, процесната Заповед е постановена и в съответствие с целта на закона и се явява единствено възможно следствие от установените факти. В този смисъл същата е постановена в рамките на обвързана компетентност от страна на органа и не разкрива превратно упражняване на власт.

Поради това жалбата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изложеното и на основание предл.последно от АПК,Административен съд София-град, трето отделение, 74 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Г., ЕГН [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 390/30.01.2024г. на младши автоконтрольор О. В., отдел „Пътна полиция“,СДВР

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: